

[Alfred Bøgh.]

ind i statskassen. Denne automatiske skatte-
stigning har gjort livet lettere for de senere
års finansministre. Nogle vil endda mene,
at den har gjort det for let, for det gamle
ord om, at det, der kommer let, også går
let, har jo tit vist sig at rumme en sandhed.

Også i år har denne automatiske stigning
gjort sig gældende. For godt 4 måneder
siden skønnede den daværende finans-
minister, den nuværende højtærede økono-
miminister, at statens skatteindtægter i
indeværende finansår selv efter forårets
regulering af statsindkomstsattens sats
ville indbringe 700-800 mill. kr. mere end
foregående år. Jo, det er gode tider for
statskassen, hvis man alene ser på skatte-
indtægterne.

Nu foreslår den højtærede finansminister,
at yderligere 150 mill. kr. inddrages i stats-
kassen inden for dette finansår — ja, man
burde vel egentlig snarere sige unddrages
borgerne. For er det ikke det, der er sagens
kerne? Har jeg forstået den tankegang, der
ligger bag regeringens forslag, ret, så er det
i korthed den, at de stigninger i pengeind-
komsterne, som den forløbne del af inde-
værende år har bragt størstedelen af befolk-
ningen, har været større, end den samlede
økonomi kan bære uden at lide skade.

Spørgsmålet melder sig naturligvis om de
foreslåede afgiftsforhøjelsers virkninger på
pristallet. Der er jo i sig selv noget ganske
urimeligt i, at lønstigninger, som går ud
over produktionsstigningens bæreevne og
derfor fører til prisstigninger — og med rege-
ringens forslag nu også til afgiftsstigninger —
dermed skal føre til stigninger i det løn-
regulerende pristal og udløse nye lønstig-
ninger.

Der er her tale om en spiral, som alene
kan fremme inflationen, men ikke gør
hverken den enkelte eller samfundet en
krone rigere.

Vi har før i det høje ting drøftet disse
spørgsmål, og jeg er fuldt ud klar over de
vanskeligheder — også af politisk art —
som er knyttet hertil. Men har det egentlig
megen mening at tale om politisk samord-
ning, hvis vi skal fortsætte dette menings-
løse sneboldsystem?

De stigende pengeindkomster — ja,
en del af disse større indkomster er vel

allerede opslugt af stigende priser. Nogle
vil måske endda mene, at det slet ikke er
nogen lille del, der er gået den vej. En
anden del har statskassen allerede lagt
beslag på igennem den automatiske stig-
ning i indtægterne fra forbrugsafgifterne,
fordi vi har haft en tendens til især at bruge
indkomststigningen til højt beskattede varer
som f. eks. biler og at bruge den hellere i
dag end i morgen for at komme prisstig-
ningerne i forkøbet. I juni måned anslog
regeringen, at denne tendens uden ændrin-
ger i afgiftssatser ville lede 700 mill. kr. af
indkomststigningen lige ind i statskassen.

Vi kan så at sige spalte indkomststig-
ningen op i forskellige dele: i den del, som er
slugt af prisstigninger, i den del, som går
lige ind i statskassen, uden at vi behøver at
ændre afgiftslovene, og i den del, der an-
vendes til forøget opsparing og derfor ikke
deltager i jagten på varer. En del af ind-
komststigningen modsvares af en forøgelse
af den reelle produktion. I hvert fald disse
to sidste dele af indkomststigningen har vi
alle kun grund til at glæde os over.

Går man ud fra en sådan deling, kan alle
vist være enige om, at opgaven er at skabe
så gode muligheder som muligt for opspa-
ringen og forøgelsen af den reelle produktion.

Fra mit partis side har vi således gang på
gang peget på nødvendigheden af, at der
blév givet den private opsparing bedre vil-
kår og vækstbetingelser, ikke mindst for
at vi derigennem kunne undgå at komme i
den situation, vi står i i dag. Derfor glæder
jeg mig naturligvis over den spirende for-
ståelse herfor, som i hvert fald spores i
nogle højtærede ministres senere udtalelser.
Lad så være, at den er kommet sent, måske
også så sent, at den ikke alene og i første
omgang fuldt ud kan afbøde de vanskelig-
heder, vi allerede står midt i. Jeg skal gerne
medgive, at denne forståelse havde været
nok så virkningsfuld, om den havde været
til stede i foråret, da mit parti i det høje
ting foreslog en opfordring til regeringen
om allerede dengang at udarbejde og frem-
sætte forslag til fremme af den frivillige,
private opsparing.

Lad mig lige pege på én ting mere i denne
forbindelse: også jeg glæder mig selvfølgelig
over den høje beskæftigelse. Arbejdsløs-
hed er både for den enkelte og for sam-